

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Michala Mazance, Mgr. Jana Passera a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobců: **a) N. T., b) nezl. M. T.**, zastoupeni JUDr. Renatou Kusou, advokátkou se sídlem Harantova 28, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2007, čj. OAM-1/VL-10-04-2007, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 11. 2007, čj. 59 Az 2/2007 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokátky JUDr. Renaty Kusé **se určuje** částkou 7920 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl žádost žalobců o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů. Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Žalobci (stěžovatelé) brojili proti rozsudku krajského soudu kasační stížností.

Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických znaků se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39 (č. 933/2006 Sb. NSS).

V posuzované věci stěžovatelé výslovně důvody přijatelnosti netvrdili a Nejvyšší správní soud tedy mohl zkoumat jejich existenci pouze obecně za pomoci kritérií nastíněných ve shora citovaném usnesení.

Stěžovatelé kasační stížnost odůvodnili tím, že se domnívají, že „splňují podmínky pro udělení azylu dle § 12, resp. pro doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu“. Stěžovatelka „má důvodné obavy z návratu do země pro hrozící újmu spočívající v ponižujícím zacházení za nedovolený pobyt mimo Moldavsko a z toho důvodu i hrozící nemožnost obstarat si zaměstnání a prostředky pro obživu svoji a svého syna“.

Dále stěžovatelé uvedli, že rozsudek krajského soudu trpí nezákonností pro nesprávné posouzení právní otázky, namítli vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty pro rozhodnutí byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit a konečně uvedli, že rozsudek postrádá dostatečné odůvodnění [§ 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.]. Tyto zcela obecně vytýkané vady však stěžovatelé nijak nerozvedli.

Konečně má pak stěžovatelka za to, „že situace, která ji vedla k podání žádosti o mezinárodní ochranu byla podceněna a žalovaný se vůbec nezabýval možností udělení azylu dle § 14a zákona o azylu ani nezvažil případ“ stěžovatelů „jako hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu“.

Nejvyšší správní soud především uvádí, že z napadeného správního rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se žalovaný otázkou možného poskytnutí doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu zabýval a i s odkazem na zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Moldavsku v roce 2005 dovedl, proč tuto ochranu poskytnout nelze, stejně jako hodnotil obavy stěžovatelky z návratu v kontextu její bytové situace. Uvádí-li pak stěžovatelka teprve v kasační stížnosti obavu z návratu do země pro hrozící újmu spočívající v ponižujícím zacházení za nedovolený pobyt mimo Moldavsko, aniž by toto tvrzení mělo jakoukoliv oporu v dosavadním průběhu řízení a obsahu spisů, hodnotí je Nejvyšší správní soud jako účelové.

Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených skutečností dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem nepřesahuje vlastní zájem stěžovatelů. Z uvedeného důvodu kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelům byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyně advokátka. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud stanovil odměnu advokátky částkou 4x 1680 Kč za dva úkony právní služby u každého z žalobců – převzetí a příprava věci a následné podání soudu týkající se věci samé, dále 4x 300 Kč na úhradu hotových výdajů [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 12 odst. 4, § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů], celkem 7920 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu